

ALBERT GARCIA HERNÀNDEZ

E L VIATGE
D'ALLÒ QUE ÉS DIT

*Premi de poesia
Ausiàs March 2001
Ajuntament de Gandia*

Bromera | poesia

SI POGUÉS EXISTIR INICI

Oblit de tota causa el primer crit.
Tomba i bressol de la causa primera.

Som fills del silenci esquinçat,
herois a prova.

Ens cal conquerir un país
on ja trobem escrit el seu quadern de bitàcola.
Des d'ara sentit serà:
parlarem
—és la recerca d'un estil—,
mentre la mort que ens convoca espera.

PRIMER, PARAULA

Deu llunes desallunyen la boirosa promesa
del primer naixement.

Una mar íntima
dues illes ha unit des d'escuma d'estrena.

(Algú ens va dir: serà el primer oblit).

La mudesa era aquosa,
salada, com el metall de la llàgrima.
Tenir, però, la rara gota d'aigua a l'esguard i a la gola
era clapotejar en l'ús de la nova atmosfera.
El cos difús.
El domini dels vents desiguals a l'oïda
sota l'ordre de la paraula
que ens ha anomenat abans d'existir.

(Recordar el fet serà traduir.)

VEUS

La primera infantesa és la cambra desorbitada.
La balma de pedra dubtosa,
la closa de la solitud,
la llum tèrbola que pot sostenir
una lluna creixent des d'un quart d'incertesa.

La memòria entela transparència
perquè confon mans i vocals
en l'ocellam que mou
sortilegis, raresa, companyia.

Un plor desfulla el buit entre llençols de llenguatge.
Qui brama així sembla vençut
quan més ha decidit trencar el seu silenci.

LA LLENGUA MATERNA

Vindrà el bocí d'una paraula
com el so singular d'una campana
que fuig i que torna,
quan repica i eriça
avalots de la seva dansa.

És la veu del cos desobedient
que la dóna i la pren
cada cop que la diu,
cada to que harmonitza
des de semblant pronúncia.
La que enlaira millor
els ocells de la llengua
i l'equívoc de la paraula.
La deessa que escriu
un salm en cada pit,
arrels d'església,
la imatge que adorem,
el lloc que ens desempara
amb promeses d'espera i esperança.

La que sap el secret
d'escollir les cireres enredades dels mots.

Serem fidels
a la particular ondina que vàrem convocar
amb el crit amarg d'una boca coronada de llàgrima.
I caldrà mantenir-se lluny
i a prop d'ella. La difícil distància:
l'ateu pendent d'un impossible altar.

EL COS LLEGIT EN UN ALTRE

De sobte, a l'oceà,

terra.

Esculls de corall esdevenen llambordes d'illa.

Ara, a un mirall,

tot el mosaic que l'ull a mig fer fragmentava

és el cos que la deessa prenia

amb el plomissol de les mans,

l'airina de la boca, l'assentiment i la rosada tèbia.

Mira la doble imatge que renovella el mot.

Ja un, ja dos, clarament reflectits,

sou, tan sols, futur, fotografia

a l'àlbum de l'amor que el desig recomana.

Ara la calma és diferent

en tenir contorns la mar que allargava

la insaciable companyia.

Navegar pren el rumb que l'alteritat marca.

I LA SEVA FERIDA

Qualsevol imprevist fertilitza l'angoixa:
una alba de llum bruna,
l'aroma del cel que la pluja ha aigualit,
el capvespre a les mans
quan una carícia s'ataronja,
el temps vinclat per la mudesa,
la paraula que sobra
o arriba massa tard.
Infinits sediments
desvetllen la vall coneguda.

Desolar, però, va venir d'una altra boca
disposta a establir el combat que tot esguard albira.
En la mateixa llar
un nou relleu retalla l'amenaça.

PRIMER COMBAT

Perquè una mirada ens fixa
l'illa hi minora on la mar vessa.
I així repetim, mirada en mirada,
la quimera d'omplir el buit
que les implica.

Breviari que escriu la vida
sota consell de mort.

BASTIDA DE LA FAÇANA IDEAL

Estels que et varen governar
enlluernaven les rondalles
(guarda el secret lluny d'adults i de nens).

La veu vaporitzava núvols de fades
que no enfosquien els anhels tossuts.
I tu, àngel captiu dels astres fugissers,
príncep petit del regne eteri,
refàs l'ombrívol univers, les fulles del llenguatge.
Si més madur vols ser,
més esclau ets d'un orbital desig
enredat a la boca del fil narratiu.

Ompla el silenci que aixopluga els teus fills.
Arrecera'ls sota el vel de les faules.
Que segueixin pendents del teu encant,
pàl·lid eclipsament de qualsevol missatge,
astrolabi cec als estels
que hauran de governar el seu particular planeta.